

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΚΥΡΙΕ ΒΟΗΘΕΙ ΜΟΥ ΤΗ ΑΠΙΣΤΙΑ

Τη δύναμη της πίστεως και της προσευχής, μας διδάσκει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, μέσα από τη θεραπεία του δαιμονιζόμενου παιδιού που μας διηγείται ο Ευαγγελιστής Μάρκος. Ο λόγος του δυστυχισμένου πατέρα με το βαριά άρρωστο παιδί φανερώνει πως η πίστη του ήταν μερική, όχι δυνατή και ολοκληρωμένη. Όταν οι μαθητές απέτυχαν να θεραπεύσουν το παιδί του κλονίζεται και πλησιάζει τον Κύριο με αμφιβολία. « Ει τι δύνασαι, βοήθησον ημίν σπλαχνισθείς εφ' ημάς ». Και όταν ο Κύριος τον επιτιμά, λέει : « Πιστεύω Κύριε, βοήθει μου τη απιστία ».

Ούτε ο πόνος του, ούτε τα όσα θα είχε ακούσει για τις θαυματουργικές του Κυρίου θεραπείες ήταν αρκετά να τον υψώσουν σε ύψη μεγάλης πίστεως. Ζούσε και ο πατέρας εκείνος στο δραματικό κλίμα της ολιγοπιστίας.

Αλλ' όχι μόνο ο πατέρας εκείνος. Και πολλοί άλλοι και εμείς συχνά ζούμε στο κλίμα της ολιγοπιστίας. Δεν είμαστε οι άπιστοι. Είμαστε οι ολιγόπιστοι, οι κλονιζόμενοι. Όταν όλα πάνε καλά, όταν υπάρχει ειρήνη, όταν όλα μας τα δίνει ο Θεός τότε καλά. Όταν όμως έρθει μια συμφορά, κλονιζόμαστε. Μοιάζουμε, με τον Απόστολο Πέτρο πάνω στα κύματα. Μόλις σηκώθηκε μια βίαιη πνοή του ανέμου άρχισε να καταποντίζεται. Και δεν κλονιζόμαστε μόνο. Κάποτε φθάνουμε και στην απιστία. Λέμε τότε τον σκληρό λόγο : « Δεν ενδιαφέρεται για μένα ο Θεός » ή « με ξέχασε ο Θεός ! »

Το πρωταρχικό αίτιο του κλονισμού αυτού είναι εσωτερικό, βαθύ. Προέρχεται από την ψυχή, που δεν έχει ρίξει ρίζα βαθειά. Αρκείται ο άνθρωπος αυτός στην επιφάνεια, στην επιφανειακή πίστη. Πηγαίνει κάπου – κάπου στην εκκλησία, τηρεί μερικά θρησκευτικά καθήκοντα, παρουσιάζεται, όπου τον συμφέρει, άνθρωπος πιστός. Δεν έχει όμως ποτέ ενδιαφερθεί για μια βαθύτερα αυτοκαλλιέργεια, για μια συστηματική τόνωση της πίστεώς του, ώστε όταν έρθουν οι δυσκολίες να μείνει ακλόνητος. Η ολιγοπιστία πολλών ανθρώπων έχει και μια δεύτερη αιτία: το κλίμα της εποχής μας, που είναι κλίμα

αμφιβολίας και κλονισμού της πίστεως στην πρόνοια και στην αγάπη του Θεού, όπως λέγεται συχνά. Αυτά τα κηρύγματα και συγχρόνως ο ρυθμός της εποχής μας, η ταχύτητα, ο θόρυβος, το κυνηγητό των ποικίλων απολαύσεων, σπρώχνουν πολλούς ν'αδιαφορούν για κάθε τι το πνευματικό, το θεϊκό. Οι γέφυρες με τον Ουρανό είναι μισογκρεμισμένες. Κρατάμε τον Θεό μακριά μας και ζούμε χωρίς ελπίδα.

Αλλ' ο πατέρας του ταλαιπωρημένου εκείνου παιδιού, δεν μένει στην ολιγοπιστία του, προχωρεί, την ομολογεί στον Κύριο, κάνοντας την επανάστασή του. Κάνει το πρώτο βήμα και ζητάει αμέσως να τον βοηθήσει. « Βοήθει μου τη απιστία ». « Βοήθησέ με να υπερνικήσω την απιστία μου ». Η προσευχή, που ζητάει ενίσχυση της πίστεως σε ώρες σκληρές, είναι από τις πιο υπέροχες αιτήσεις. Και σήμερα αυτό πολλοί το έχουμε δοκιμάσει. Κάποια ώρα που λυγίζουμε από τον πόνο, που κάμπτεται η εμπιστοσύνη μας στον Θεό, όταν γονατίσουμε και προσευχηθούμε, όταν μπούμε σε μια ήσυχη εκκλησία και ζητήσουμε να μας ενισχύσει την πίστη, με φτερά γυρίζουμε στο σπίτι μας. Ο Κύριος, ο σπλαχνικός Πατέρας περιμένει αυτή την προσευχή, και την ακούει και δίνει την χάρη και την συμπαράστασή Του.

Και όσοι αμφιβάλλουμε για την αλήθεια αυτή, δεν έχουμε παρά στην δύσκολη στιγμή, που θα νοιώσουμε κάποια αμφιβολία, να πούμε : « Κύριε, βοήθει μου τη απιστία ! »

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ.Ν.Θ

Πρεσβ. Φίλιππος Απότας